

Η μείωση της υπερφορολόγησης απαιτεί ταυτόχρονη μείωση δαπανών της δημόσιας σπατάλης

11/Οκτ/2019 00:03

Του Σωτήρη Θεοδωρόπουλου

Μεικανοποίηση βλέπουμε στους πρώτους μήνες διακυβέρνησης, τις εξαιρετικές κυβερνητικές πρωτοβουλίες στις κρίσιμες πολιτικές μείωσης της πρωτοφανούς μεταπολεμικά υπερφορολόγησης, προώθησης των επενδύσεων, αλλαγής του επενδυτικού κλίματος και αποκατάστασης της εμπιστοσύνης, γεγονός που αναγνωρίζεται απ' την ελληνική κοινωνία αλλά και τις αγορές.

Ερωτηματικά όμως προκαλούσε, η απουσία στοχευμένων παρεμβάσεων μείωσης των Δαπανών, που με το σημερινό τους ύψος αλλά και τη δομή τους όπως διαμορφώθηκαν διαχρονικά καθώς και με την πρόσφατη διακυβέρνηση απ' την αντιμνημονιακή απάτη του αριστερού λαϊκισμού, υποσκάπτουν τη στέρεη και διατηρήσιμη Δημοσιονομική σταθερότητα.

Βλέποντας το προσχέδιο του Προϋπολογισμού για το 2020, τα ερωτηματικά μας μετατράπηκαν σε ανησυχία για την οικονομική φιλοσοφία και τις πολιτικές, που όπως πάντοτε βρίσκονται πίσω απ' τα μεγέθη και τους αριθμούς του.

Συγκεκριμένα:

α. Το Σύνολο των Δαπανών του Κρατικού Προϋπολογισμού, που την προεκλογική χρονιά του 2019 ξεπέρασε τον στόχο κατά 350 εκατ., αυξάνει ακόμη το 2020 κατά ακόμη 707 εκατ. και φθάνει τα 57 δισ., παρά τη μείωση της δαπάνης για τόκους κατά 500 εκατ.

β. Η δαπάνη μισθοδοσίας στο Δημόσιο, αυξάνει κατά 415 εκατ. κυρίως λόγω αύξησης των ασφαλιστικών εισφορών.

γ. Οι Μεταβιβάσεις παραμένουν στο αυξημένο κατά 1,7 δισ. έναντι αρχικού στόχου ποσό των 27 δισ. λόγω προσθήκης κυρίως του προεκλογικού επιδόματος εξαγοράς ψήφου των Συνταξιούχων 970 εκατ. που ονομάστηκε 13η σύνταξη και θα συνεχίσει να δίνεται το 2020 μετονομαζόμενο, ενώ προαναγγέλλεται πιθανό νέο επίδομα στο τέλος του 2019. Αυτά, εν μέσω αύξησης της Συνταξιοδοτικής δαπάνης που θα προέλθει απ' τις πρόσφατες αποφάσεις του Συμβουλίου Επικρατείας, σε μιά χώρα με τη σχεδόν μεγαλύτερη συνταξιοδοτική δαπάνη σαν ποσοστό του ΑΕΠ στις χώρες του ΟΟΣΑ. Στο παραπάνω ποσό περιλαμβάνονται και μεταβιβάσεις σε πλήθος υπαρχόντων και νεοδημιουργηθέντων τα τελευταία χρόνια Νομικών Προσώπων και Οργανισμών του Δημοσίου, αμφίβολης δικαιολόγησης των δαπανών τους απ' το Κοινωνικό τους όφελος.

δ. Για το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων αναγράφεται το ίδιο υποεκτελούμενο τα τελευταία χρόνια ποσό των 6.750 εκατ.

ε. Γιά την απολύτως απαραίτητη και τεράστιας σημασίας μείωση των ασφαλιστικών εισφορών των μισθωτών, διατίθενται μόλις 123 εκατ. που θα εφαρμοσθεί τον Ιούλιο του 2020. Όπως έχω επισημάνει σε πρόσφατο Άρθρο μου στο Capital.gr εδώ [θα πρέπει να δοθεί μεγάλη προτεραιότητα όταν η Δημοσιονομική πολιτική υπακούει στις ανάγκες διαχείρισης της οικονομίας και όχι στις ανάγκες διαχείρισης του εκλογικού σώματος των συνταξιούχων.](#)

Στοσκέλος των Εσόδων, θα πρέπει να επισημάνουμε τα παρακάτω:

α. Η επίτευξη των στόχων του 2019 οφείλεται και στα έσοδα 1,1 δισ. και ΦΠΑ 280 εκατ. απ' τα δικαιώματα της Σύμβασης του Αεροδρομίου που δεν θα υπάρχουν το 2020.

β. Στα έσοδα του 2019, έχουν ενταχθεί 650 εκατ. απ' τα κέρδη των ομολόγων Κεντρικών Τραπεζών τα οποία θα είναι διπλάσια το 2020 και μάλλον σίγουρα θα επιτραπεί να ενταχθούν στον Προϋπολογισμό αλλά μόνον αποκλειστικά στο ΠΔΕ. Στο μάλλον δυσμενές εξωτερικό περιβάλλον, η απογείωση της ανάπτυξης στο 2,8% χρειάζεται περισσότερα καύσιμα στο εσωτερικό.

γ. Όπως σ' όλους τους Προϋπολογισμούς του Ελληνικού Κράτους, έτσι και εδώ αναγράφεται ένα μέγεθος εσόδων απ' την καταπολέμηση της φοροδιαφυγής 650 εκατ., το οποίο θεωρούμε εξαιρετικά φιλόδοξο.

δ. Παρά την πολύ σωστή μείωση των φορολογικών συντελεστών απ' το 28% στο 24% και την ορθώς εκτιμώμενη απώλεια εσόδων 550 εκατ., στον Προϋπολογισμό εμφανίζεται αύξηση εσόδων 125 εκατ. απ' την κατηγορία αυτή.

ε. Επίσης, παρά τη μείωση του πρώτου συντελεστή της κλίμακας της φορολογίας εισοδήματος φυσικών προσώπων στο 9% τα έσοδα εμφανίζονται αυξημένα και στην κατηγορία αυτή κατά 335 εκατ.

Οιπροσδοκίες αυτές, μπορούν να θεωρηθούν βάσιμες με την προϋπόθεση του υψηλότερου ρυθμού ανάπτυξης, όπου το υψηλότερο εισόδημα θα συνεισφέρει περισσότερα φορολογικά

έσοδα. Μόνον που οι στόχοι των εσόδων μένει να αποδειχθούν, ενώ οι δαπάνες τρέχουν, έχουν αποδειχθεί και αναληφθεί.

ΗΔημοσιονομική σταθερότητα που στηρίζεται στον περιορισμό των Δαπανών, είναι η πλέον στέρεη και διατηρήσιμη. Στις συνθήκες στασιμότητας, η πληρωμή αυτού του ύψους δαπανών, κατέστησε αναγκαία την υπερφορολόγηση, οδηγώντας στο φαύλο κύκλο στασιμότητας-υπερφορολόγησης. Στην περίπτωση της χώρας μας, τόσο η αναγκαία περικοπή του συνολικού ύψους των Δημοσίων δαπανών, όσο και η αναδιάρθρωσή τους, θα πρέπει να στοχεύει αποκλειστικά στο πλήθος των μορφών Δημόσιας σπατάλης, που έχει δημιουργήσει η πελατειακή διαχείριση του Ελληνικού Δημόσιου τομέα.

** Ο κ. Σωτήρης Θεοδωρόπουλος είναι Καθηγητής Οικονομικών - Πανεπιστήμιο Πειραιώς*

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)